

Suffragetternas kamp – äntligen film

Nya Zeeland var först med kvinnlig rösträtt, redan 1893, i Schweiz fick inte kvinnorna samma rättighet förrän 1971. I Saudi-Arabien 2015. Detta lärde jag mig av eftertexten till filmen Suffragette, just nu bioaktuell.

Handling inte ord var mottot för den tidiga feministrörelsen i England. Efter att ha kämpat fredligt utan resultat för sin rösträtt tar kvinnorna i filmen, och i verkligheten, till våld. Gatstenar i skyltfönster och annan skadegörelse på egendom, är deras metod. Men de slås brutalt ned och allt eftersom trappas våldet upp.

Filmen är så spännande, så sorglig och så viktig. Jag vill verkligen inte avslöja en enda detalj ur intrigen. För jag hoppas du ska se den. Att personerna i filmen har verkliga förebilder gör den inte mindre berörande.

Huvudpersonen tvätterskan Maud Watts, spelad av **Carey Mulligans** är till en början som vilken arbetande småbarnsförälder som helst. Inledningen känns nästan som att den kunde varit vår samtid med det lilla livet kring lämning och hämtning av sonen, lek och småprat med maken. Men snart blir vi varse de omänskliga arbetsförhållandena på tvätteriet. Och ojämställda. Männen tjänar mer, fast de får vara ute i friska luften och har kortare arbetsdagar. Dessutom är de inte måltavla för chefens sexuella övergrepp.

Från att ha varit ointresserad, sedan lite nyfiken på rösträttskampen, radikaliseras Maud. Polisvåld, fängelse efter en fredlig demonstration, tvångsmatning i fängelset när hon hungerstrejkar, allt tydligare insikt i kvinnornas villkor. Allt detta bidrar.

För kampen offrar hon allt, sitt arbete, sitt hem, till och

med sin största kärlek – sonen.

Rösträtt, jämställdhet ingenting har kommit gratis. Och ingenting är självklart här för att stanna för alltid. Den här filmen borde vara obligatorisk i skolundervisningen. Man kan inte mer än ödmjukt säga tack. Till Maud och till alla andra kvinnor som genom det de offrat och det de slagits för tagit oss hit där vi är idag.

Anna Fredriksson